

TAPIO *JOHNNY
Knuiga*
KOIVUKARI
—
**POLTETUN
MIEHEN
TYTÄR**

Tapio Koivukari

POLTETUN
MIEHEN TYTÄR

ROMAANI

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
HELSINKI

Copyright © Tapio Koivukari 2018
Graafinen suunnittelu Martti Ruokonen
Johnny Kniga Kustannus
imprint of Werner Söderström Corporation
PL 314 (Lönrotinkatu 18), 00101 Helsinki
www.johnnykniga.fi

JOHNNY
Kniga

ISBN 978-951-0-43467-3

PAINETTU EU:SSA

Huldalle

*»Ja tällainen on hänen ulkomuotonsa:
Hyvinkin keskimittainen, vaaleaverinen, poskipäiltään
korkea, kepeäliikkeinen ja puheissaan järkevä.
Runonlaulajana miltei naisten parhaita.»*

— ETSINTÄKUULUTUS YLEISKÄRÄJIEN PÖYTÄKIRJOISSA KESÄLLÄ 1656

I OSA

Ärnesin pitäjässä, Rantojen kihlakunnassa

Manga

EI HYVÄNIEMI turhaan ollut hyväniemi, oli isäni Thórdur usein sanonut. Ehkä uhmallaankin ylpistellen, hyvän paikan asujaa monet kadehtivat.

Kunnes kaikki muuttui, ja toiset kavahtivat Hyväniemen väkeä.

Vuononerän Sigurjón oli tuonut minulle koristeveistetytyn rasian kudontapuikkoja varten. Hän oli hymyillytkin niin lämpimästi, olin ajatellut, että voisin pitää hänestä. Ja hymyilin takaisin.

Silloin olivat asiat jo hyvinkin harkinnassa, sanottiin, kun puikkoaskia lahjaksi annettiin. Vaikkei asiasta ääneen mitään puhuttu, rupesin ajattelemaan, että voisin Sigurjónille suostuakin, uskalsin jo toivoa häntä kosijakseni. Muistelin, miten hän käveli, puhui, nauroi. Haaveilinkin, millainen hän voisi olla jos hänen lähellään olisi. Paikkakin olisi hyvä, varmaan tottuisi siellä vuorten kainalossa olemaan.

Mutta kun piru pahimmoilleen mellasti, Sigurjónin katse kylmeni, ei hän minuun päinkään katsonut, oli kuin vierauden verho olisi väliimme vedetty. Se sattui sydänalaan, suretti. Vaikkei sitä siinä ennättänyt niin suremaan, oli vähän muutakin murehdittavaa. Äiti olisi sanonut, että siinä tuli miehen todellinen luonto esiin ja onneksi ajoissa, muttei äiti ollut sitä enää sanomassa.

Kun isälle sitten luettiin syyte, se vierauden verho tuli meidän lasten ja hänen väliinsä, oli kuin olisi vihollinen hänet jo omakseen merkannut, sysimustaan syliinsä sulkenut, ja se verho repesi vasta kun hän oli saanut tuomion ja saavuttanut hyvän katumuksen. Kun hän sakramentin jälkeen nosti katseensa meihin lapsiinsa, hän oli jälleen meidän oma isämme, jonka olimme lapsesta asti tunteneet. Kaiken kauheuden keskellä se jäi sentään lohduksemme.

Mutta yhä vain jatkui Árnesin kirkkopiina, jatkuivat hengen vaivat ja nuorten naisten kouristukset, ja yhä useampi rupesi minuakin katsomaan kuin hajoavaa haaskaa, kuin Vihollisen omakseen merkkäämää, vaikkei korviini pykällyksiä tullutkaan kuin lampaalla. Toisilla oli sentään vanha muisto ja luottamus, kaikki eivät yhtä vauhkoja olleet, ja niinpä minut kutsuttiin Melariin kättilöksi Heidrúnin synnyttäessä ensimmäistään ja täpärät paikat siellä olikin.

Hyvin sieltä hyvästeltiin ja siunauksin saateltiin, mutta Kiviniitystä lähettivät koiran perään ja lapset kivittivät, luulivat kai että heidän Egillinsä kuolema oli sekin isän syytä.

Itkin pelosta ja jännityksestä, Melarissa oli Luojan ihme ja suuri armo, että Heidrún ja lapsi jäivät eloon. Merkillinen varmuus oli jostain tullut ja neuvonut minut lapsen oikeinpäin kääntämään, ja kun samoilla silmillä läksin kotiin ja sain kiviä ja huutoja ja koiran perääni melkein naapurista, tulivat mieleen kaikki ne vierovat ja pois päin kääntyvät katset kirkkomäellä, perään sylkemiset ja sihaisten kuisakatut kiroukset.

Ymmärsin, että minun oli päästävä täältä, pois koko pitäjämästä, sillä täällä minua odotti vain tihentyvä piiri kuin korppien joukko jalkansa loukanneen karitsan ympärillä,

odotti syytösten syöveri ja pahan hengen palkka, sillä milläs olisin saattanut todistaa, etten tiennyt kirkossa kouristavan pirun alkuperää, en sen enempää kuin toisetkaan, niin lähellä oli se leiskaus, sylkäisty syytös, olinhan minä Hyväniemen Manga, poltetun miehen tytär, ja se ajatus poltti minun sieluani ja sydäntäni kuin hehkuva rauta tai polttava liekki. Tai se liekki oli jo sisimmässäni, korvensi minua, vei minulta päivän rauhan ja yön unen, sai minut varjoa säikkymään ja jokaista risahdusta kavahtamaan.

Grímurin kanssa pohdimme tovin, mihin päin minun olisi mentävä. Paras olisi lähteä ennen kevään muuttopäiviä, silloin kun kulkivat poluilla miehet ja naiset, pohjoisneljännyksen viskomat palavin silmin, painunein poskin, länteen tulivat leipää vailla, kalakirstun ääreen pyytäen päästä palvelukseen.

Pohjoisen tie olisi täälläkin avoin mutta pitkä, Sarvirannalle saakka voisin päästä. Mutta silloin tietäisi koko ranta täältä sinne, että Hyväniemen Manga on tästä mennyt ja syyte seuraisi sanaa myöten. Sitäkin sanottiin, että laivoihin mentiin, laittomat miehet ja köyhien lapset, hakivat turvaa ja toista maata, muttei niistäkään kuunaan kuultu, mihin oli menty ja kuinka lie käynyt. Ja vasta oli meri talvesta vapaa, ajojääät vieläkin hyljekarin päällä valkeina hohtamassa, laivojen täytyisi tullakin ensin, pyytää pyyntinsä. Sinne ei olisi menemistä ennen kuin myöhään, vasta kun yöt uudestaan pimenisivät ja ulkomaan merimies kaipaisi kotiin. Ja kesän mittaan ehtisi tapahtua vaikka mitä kauheuksia. Yhtä hyvin voisin jo kävellä mereen, sulkeutua sen hyiseen syleilyyn, lopettaa kerralla kaiken. Mutta se olisi selvä rikos Luojan käskyä vastaan ja varma tie ikuisen kadotukseen. Ja niin jäi jäljelle yksi ja ainut, tieni ylös ja ylängön poikki.

En tiennyt, pääsisinkö tätäkään pitkin perille, mutta se oli ainut toivoni. Laskisin kohtaloni Herran käsiin, ehkä Hän olisi minulle armollinen.

Hyvästelin Grímurin, veljeni, nyt jo nuoren isännän. Gunnlaugur nukkui, hän oli edellisenä ehtoona pitänyt pahaa mölinää ja hakannut päätään lattiaan, varmaan aavistanut, että olin lähdössä pois, eikä kukaan tiennyt, tulisinko takaisin. Voisinko tulla. Tästä jo sydämeni melkein pakahtui. Sen vain tiesin, mitä minulle tapahtuisi, jos jäisin. Siitä oli vuoren neito minulle unessa kertonut, sanonut, että minun oli lähdeävä, suoriuduttava taipaleelle ennen kevätkäräjiä, ennen muuttopäiviä.

Koillinen taivas rusotti kun läksin matkaan, menin kohti kotovuonon perukkaa, nousin ylängölle vievälle polulle ennen vuononperän taloa. Jos kerran Sigurjón oli minulle kylmennyt ja vetänyt vierauden verhon väliimme, oli melkoisen varmaa, mitä minusta koko talossa ajateltiin; ei ollut syytä antaa heidän kuulla minusta. Ja niin minä tein kuin viekkaat varkaat ja väärät valtiaat, menin omaa tietäni pois tästä pitäjästä, omieni mailta, mutta henkeni hädässä.

Ylängöllä yritin seurata polkua, joku oli sitä jo kulkenut talven jälkeen, kummulta toiselle, kummeliin mukaan. Purot tulvivat, maa oli märkää, kylmiksi kastuivat kulkijan jalat. Nyt ei auttanut itku tai parku, matkaa oli tehtävä, taivalkin taittui, itseni liikkuisin lämpimämmäksi, villakin lämmitti kun hiukan kuivui.

Kuljin ja kuljin, jalkani tarvoitiin turraksi, kylmää lakkasin tuntemasta, kun saapui sumu ja usva peitti maat. Siunasin itseni uudemman kerran, pyysin neuvoa, johdatusta, turvaa tielle ja polun päätä. Kiitin Herraa kun kummelin löysin, sitten huomasin omat jälkeni lumisessa pälvessä. Olin osu-

nut samalle kummelille, kiertänyt kehää kiveliön sumussa. Yhtään en tiennyt, missä olin, tajusin että tännekin voisi jo matkani päätyä. Ja tajusin myös, että varmasti päättyisi, jos vain jäisin tähän istumaan. Haukkasin palasta, revin suuhuni puolikuivan kissakalan ja tunsin, että jaksaisin taas taittaa taivalta. Siunasin itseni, pyysin neuvoa. Seuraavina aikoina sumussa kuljin, mutta taisin löytää uudenkin polun, kahlasin joen ja yritin jatkaa, kun vastaan tuli nainen harmaassa viitassa. Tervehti ja kysyi, mihin olin menossa, sanoin Syvännölle pyrkiväni. Hän sanoi tulevansa samaa matkaa, mutta kun olin menossa eteenpäin, hän sanoi kuin Vesteinn vanhassa saagassa.

”Nyt virtaavat kaikki vedet Dýravuonoon.”

Olin jo sanoa, etten ollut sentään Dýravuonoon menossa, mutta tajusin sitten, että jos vesi virtasi, se veisi johonkin laaksoon ja vieläpä vuonoon. Vesi ei ainakaan kehässä kulje. Kiitin naista hyvästä neuvosta, läksimme jatkamaan pitkää matkaa. Kaaduin ja uuvuin montakin kertaa, mutten rojhennut itkua päästää, nyt oli vain taivalta tehtävä, matkaa mentävä jos elää mieli, puroa seurattava solinaa myöten. Solina sai minut vaivan unhoittamaan, rupesimme naisen kanssa yhteistä runoa punomaan ja siinä oli ajatukselle puuhaa.

Olin kai ollut jo yönkin yli taipaleella, nukkumatta ylängön autiudessa, kun joki virtasi jo alemmas laaksoon ja edessäni oli asumus. Matkatoverini hävisi jonnekin, meni hyvästelemättä. Koputin oveen, toivotin hyvää päivää ja herran haltuun, pyysin saada levätä hetken. Emäntä katsoi minua pahasti, mutta sanoi, ettei tänne saanut tulla kuolemaan ja vei minut navettaan. Antoi lämmintä maitoa ja ohjasi tyhjään pilttuuseen nukkumaan, lehmän viereen

lämpimään. Olin päässyt ihmisten ilmoille, en jäänyt kive-
liöön korpinruuaksi. Ja minulla oli taas aikaa muistella
hiljaa mielessäni, miten kaikki oli alkanut.

GUNNLAUGUR TULI RANNASTA, huusi minua niin kovaa kuin jaksoi. Seppi oli jäänyt paikoilleen, haukkui varoitushaukkuaan. Jotain oli tapahtunut tai tapahtumassa, oliko äkillinen ilmanmuutos sittenkin tulossa, nyt kun miehet olivat merellä. Vaikka Gunnlaugur oli ollut hyvällä päällä koko eilisen ehtoon ja tämän aamun, ei sen nyt pitäisi.

Pikkuveli oli ollut tavallisessa toimestaan, lampaista kaitsemassa, kun nämä laidunsivat hierualla, söivät levää laskuveden aikaan. Siihen hän hyvin pystyi ja oli kiltti lampaille, mutta nyt oli jotain tapahtunut. Äänestä kuulin, että hän oli hädissään, ehkä häpeissäänkin. Kääräisin huivin harteille ja kiiruhdin rantaan.

Kotipaikan rannat kun ovat hyvin rikkonaiset, mustat kalliot nousevat kuin jättiläisten kiviaidat ja kurottuvat kanervikosta mereen, kallioiden välissä on notkelmia, pieniä lahtia, joiden mustille rantakivikoille aallot lyövät kohahdellen ja pikkukiviä porisuttaen. Siinä on paljon laidunpaikkoja, piilopaikkoja, loukkauskiviä ja jalan loukkuja, paljon vahdittavaa. Saisi täysvoimainenkin poika olla tarkkana.

Gunnlaugur seisoj nousuveden ylärajassa ja viittoili merelle päin.

– Rantalalli. Rantalalli vei uuhen.

Ihmettelin, mitä se poikariepu nyt rantalalleista höpöttää, keskellä kirkasta päivää, mutta katsoin hänen osoittamaansa suuntaan ja sydänalaa vihlaasi.

Lampaan pää oli vielä näkyvissä, mutta jo liian kaukana. Meidän ulottumattomissamme, alavirta vei sitä kohti ulappaa matalikoiden välitse. Miehet taas olivat liian kaukana, he olivat jo aamulla lähteneet Hyväniemen neliairoisella soudulle. Veneellä tuota olisi vielä voinut yrittää pelastaa, jos miehet olisivat olleet kotona. Edes isä ja Grímur velipoika, kahteen mieheen se olisi hyvinkin onnistunut. Jos ja jos. Lamaava, surkea ja sydäntä kylmäävä on tunne, kun katsoo ja tajuaa, ettei voi mitään, että vahinko on jo tapahtunut.

Olisi nousuveden aikaan ymmärtänyt pudota, silloin aallot olisivat kantaneet sitä maihin, kallioiden väliin, loivalle rantakivikolle. Silloin Gunnlaugur olisi kahlannut uuden tykö, ottanut niskavilloista kiinni, vetänyt elukan maihin ja loistanut tyytyväisyydestä. Niinkin oli joskus tapahtunut, olin sen edellisenä vuonna nähnyt. Gunnlaugur oli silloin kulkenut pystypäin moisen uroteon jälkeen ja sitä oli ollut ilo katsella.

Niin se on tämmöisen velipojan kanssa, hänen kanssaan iloitsee ja suree paljon välittömämmin kuin muiden ja aikuisten ihmisten. Pastori Thorvardur sanoi joskus kotikäynnillään, että lasten kaltaisten on taivasten valtakunta. Gunnlaugur oli ollut vielä lapsi pudotessaan, ja tulisi varmaan lapsen kaltaisena pysymäänkin. Mutta hän oli koko sydämellään aina siinä, mitä teki. Ja nyt hän tärisi harmista, pakotetusta avuttomuuden tunteesta ja häpeästä. Häpeästä, kun hänet oli pantu paimeneen ja hän menetti uuden, kauniin eläimen, joka oli toisella vuodelaan, jätetty talven yli

elämään, isä oli sen valinnut ja äiti valinnan hyväksynyt, jos ei muuten niin hiljaisella nyökkäyksellä.

Äiti sanoi usein, että vaikka laitumet ovat pienet ja lauma vähäinen, pitää niitä sitä paremmin paimentaa ja tarkemmin valita ne, joiden annetaan jatkaa sukua. Tämän hän sanoi joskus kun olimme naiset keskenämme, ehkä naapurin Sesseljakin oli kuulemassa, mutta miehet ne näistä asioista tietysti toisten kuullen päättivät.

Ja kirkkomatkoilla tai muilla reissuilla naiset kokoon-
tuivat yhteen, vaihtoivat kuulumisia lapsistaan ja lehmän-
poikimisista, miehet pitivät omia turpakäräjiään milloin
mistäkin elinkeinosta, kenellä olivat parhaat lampaat ja
kalastavimmat paatit, kuka tiesi salat ja taisi konstit. Par-
haiden joukossa oli tietysti Hyväniemen Thórdur, meidän
isä, vaikka toisilla olivatkin paremmat maat peremmällä
Víkissä. Joskus kuulin kirkon suntion tai Finnbogastadirin
isännän sanovan, kun isän hainkalastuksesta oli ollut puhe,
ettei hän siihen ihan yksinään pysty. Nuorena ja viattomana
luulin silloin, ettei tietenkään pysty, onhan hänellä kahdek-
sanairoisessa muita miehiä mukanaan, onhan hänellä koto-
naankin oma väki ja naapurit apuna jos jotain täytyy tehdä.
Vaikka olisihan se pitänyt tajuta, mitä suntio tarkoitti, kun
katsoi puoliksi kateellisena, puoliksi vihaisesti vinosti ja alta
kulmain ja sylkäisi puheensa päätteeksi: ei yksinään pysty,
pty! Sylkäisi pois, ettei jää paha puhe suuhun. Poista paha
keskuudestasi. Olisi pitänyt ymmärtää, minunkin.

*

Siellä se nyt meni, isän elatukseen valitsema hyvälihainen turpeenruskea uuhi, pää näkyi vielä pinnalla, mutta määkinä ei kuulunut enää. Siellä ei poistunut paha, siellä meni hyvä, jota olisi kipeästi tarvittu. Eikä sille voinut enää mitään.

Gunnlaugur-riepu, vähäisempi veljeni olisi nyt aivan murheen murtama. Kuinka kauan, jäisi nähtäväksi. Tajusin minä, tajusimme kaikki, ettei häneltä voinut vaatia ihan samaa kuin samanikäiseltä tavalliselta pojalta. Ei voi lapselta vaatia aikuisen miehen mieltä. Joka niin luulee, on itse houkka ja siinä kohtaa ymmärrystä vailla.

Tartuin Gunnlauguria hartioista, katsoin häntä silmiin ja sanoin, ettei tässä ollut mitään hätää. Se oli puhdas vahinko, kukaan ei ollut pojalle vihainen, hän oli tehnyt parhaansa. Gunnlaugur oli kaitsenut niitä lampaita, jotka olivat alhaalla hierualla, näykkimässä taaria liukkailta kiviltä, nehän siinä ensimmäisinä vaarassa olivat ja vaanivan rantalallin saaliina. Gunnlaugur oli hyvä poika, hyvä paimen ja teki parhaansa. Kukaan ei voinut olla joka paikassa, uuhi oli vain lähtenyt kiipeämään kalliolle, kurottanut kuirimon makeita lehtiä liian rohkeasti ja suistunut päistikkaa yli pahdan reunan.

Poika tuntui rauhoittuvan, painautui kainaloon ja oli siinä, hengitti tasaisemmin. Nostin käteni hänen ympärilleen. Pikkuveljeni, vähäisempi veljeni. Jolta oli paljon viety, ehkä jotain annettu. Kyllä kaikki järjestyisi, ei mitään hätää. Näin olisin sanonut, jos olisi sanoja tarvittu.

Vaan en voinut olla ajattelematta, mitä isä sanoisi tapah-tuneesta kuullessaan. Kun syysteurastus oli juuri saatu päätökseen, isä ja äiti olivat valinneet elatukseen jätettävät lampaat huolellisen pohdinnan jälkeen. Ja nyt meni nuori uuhi hukkaan, rantalallin viemisiksi, siitä ei olisi syötävää

eikä villaa enää kuunaan. Toisaalta, aina täytyi varautua siihen, että lampaista katosi ja kuoli pitkin vuotta. Alkukesästä olivat korvit levitelleet karitsan suolet kivikkoon niin, että mieltä käänsi vieläkin ja silmiä kirvelsi. Karitsa oli vielä elänyt, kun linnut kävivät sitä räökkäämään, semmoinen julmuus pisti ihan vihaksi. Toinen uuhi oli kadottanut karitsansa ja isä arveli, että sen olisi kettu vienyt ja koloonsa kätkenyt niin, ettei sitä enää löytynyt, korkeintaan talven jäljiltä löytäisi kanervikosta jonkin järsityn luun, jota ei enää voisi yhdistää mihinkään.

Ja olihan viime suvena pudonnut uuhi ylärinteen kallioilta niin, että se oli katkaissut koipensa ja oli pitänyt lopettaa, silloinkin olivat paikalla kiertäneet korvit herättäneet ensinnä äidin huomion ja Grímur velipoika oli lähetetty kepeäjalkaisimpana ja hoksaavaisena paikalle. Uuhi oli elänyt, mutta korpit olivat kerjonneet jo silloinkin silmät nokkimaan, isän kirveenhamara oli antanut elukkaparalle armoniskun ja puukon viilto vuodattanut veret tyhjään ämpäriin. Isä kirosi korppeja, sanoi ääneen sen, mitä me kaikki ajattelimme. Äiti lohdutti, että onni onnettomuudessa: saatiin uuhesta edes lihat ja nahka talteen.

Äiti pani minut vatkaamaan teurasveren juoksevaksi, niin ettei se jähmettynyt kokkareiksi, veri piti vatkata huolellisesti ja sitkeästi, piiskata se kuplille ja laittaa pyörteenä pyörimään tarpeeksi pitkäksi aikaa. Siinä oli työ, jossa ei auttanut hutiloida. Grímur virnisti ja sanoi, että siitä sen tiesi, oliko tyttö ollut pojan kanssa, jos hänen vahtimansa puuro paloi pohjaan tai jos teurasveri hyytyi kesken vatkaamisen. Äiti vain tuhahti Grímurille, että pidätkös suusi, jos et osaa siskollesi parempia puhella. Ja lisäsi kohta puoliääneen, minulle, että vatkaakin sitten kunnolla. Ei kai Grímur

sillä mitään tarkoittanut, kuullut tietysti moisen sanonnan miesten joukossa kevätkalastuksen aikaan.

Se oli jotenkin jäänyt mieleen, ehkä siksi, että lammas teurastettiin näin kohta heinäajan jälkeen, keskellä suvea vielä, ja siksi miten kauheaan kuntoon eläinparka oli joutunut. Että miksi korpit, Luojan luomia kai nekin, olivat niin julmia, että nokkivat toiselta ensiksi silmät. Vaikka isä sanoikin, että totta kai silmät, silmät ovat pehmeät nokittavat ja silmittä saalis on aina varmempi. Isä ymmärsi asian saalistajan puolelta, minulle vain tuli uuhta niin kovin surku. Melkein vieläkin itketti, kun muisti sen silmäkuoppia ja surkeaa määkinää.

*

Miehet tulivat mereltä, turskaa oli neliairoisen pohja peitossa ja siinä riitti minulle ja äidille puuhaa, kun perkasimme ne ja ripustimme kuivumaan. Kalansaalis oli ehkä saanut isän hyvälle tuulelle, hän arveli, että tuuli kääntyisi kohta eikä lähipäivinä päästäisi merelle, mutta hyvä oli, että oli sentään hiukan napannut. Niin isä sanoi, kun oli enemmän kuin tyytyväinen.

Merenviemästä uuhesta kuullessaan isä muttristi suutaan, sanoi, ettei vahingolle mitään voinut. Ja onneksi ei ollut ainoa uuhi. Olisi ehkä silti pitänyt jättää vielä yksi uuhi elatukseen, mutta piru nuo kaikki tiennee. Miten niiden kanssa milloinkin käy, ja huonosti kumminkin.

Tiesin, että isä leppyisi nopeasti, eikä vähiten, kun kalaa oli tullut ja nyt olivat tiinut täynnä hapanheraa ja teurasmöykkyjä, tulihuoneen orsilla oli lihaa savustumassa.

MANGA ON NUORI NAINEN Hyväniemestä, talosta jossa osataan tehdä taikoja – päästää lapsia maailmaan, parantaa sairauksia ja avittaa kalaonnea.

1600-luvun puolivälissä monet taidot ovat vaarallisia. Eletään maailmanaikaa, jossa pahalaisen tekoja nähdään lähes kaikkialla: kun kärpänen lentää papin suuhun kesken siunaamisen, on pahalainen vain ottanut kärpäsen muodon.

On noitavainojen aika, ja Manga on noidan tytär. Siis varmasti noita itsekin. Sellainen pitää saada oikeuden eteen tuomittavaksi.

Poltetun miehen tytär on kertomus yhden lajin hulluuden leviämisestä ihmisten pariin ja sen traagisista seurauksista. Sitä myöten romaani kertoo myös meidän ajastamme; sen ilmiöistä, sen omista noitavainoista.

Tapio Koivukari luo historiallisen maailman vailla jälkiviisauden häivää. Näiden ihmisten ajatusmaailma on toisenlainen kuin meidän, mutta lopulta he ovat samanlaisia kuin sinä ja minä. Tässä ja nyt.

Poltetun miehen tytär on edellisestä romaanistaan *Unissasaarnaaja* Runeberg-palkinnon saaneen Koivukarin vahva historiallinen romaani.

